

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 304/2017
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Савић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, кога заступа Драгољуб Рајевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2818/16 од 03.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2818/16 од 03.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 125/14 од 08.03.2016. године, усвојен је тужбени захтев и поништено решење о отказу уговора о раду број ... од 01.04.2014. године, као незаконито, а којим решењем је тужени отказао уговор о раду број ... од 28.01.2014. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и то на радно место које одговара његовој стручној спреми, обучености и здравственом стању, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, те да му у истом року надокнади трошкове парничног поступка у износу од 125.685,00 динара, са законском затезном каматом почев од 08.03.2016. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2818/16 од 03.10.2016. године, ставом првим изреке делимично је уважена жалба туженог и пресуда Основног суда у Руми П1 125/14 од 08.03.2016. године преиначена у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је досуђени износ од 125.685,00 динара снижен на износ од 99.434,00 динара, а преостали део захтева тужиоца по том основу у износу од 26.251,00 динар са траженом каматом одбијен као неоснован, као и потврђена наведена пресуда у делу одлуке о главном захтеву и жалба туженог у

том делу одбијена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка због којих се ревизија може изјавити у складу са чланом 407. став 1. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 390/12 од 04.06.2013. године поништено је решење о отказу уговора о раду тужиоцу донето 03.04.2012. године, те је тужени обавезан да тужиоца врати на рад. У извршењу наведене пресуде међу странкама је закључен уговор о раду од 30.01.2014. године, на неодређено време, почев од 22.01.2014. године, за радно место ... у сектору ... Решењем туженог од 01.04.2014. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, односно одбијања послова на које је распоређен. По пријему упозорења пред отказ, тужилац је уложио приговор, у којем је указао туженом на своје здравствене проблеме, наводећи да је тужени о наведеном већ упознат, те да му је достављена и медицинска документација којом тужилац поткрепљује своје наводе. Тужилац је посебно указао на тегобе са кичмом, због којих не сме да седи више сати непрекидно, те да је из истих разлога захтевао премештај на друге послове дана 04.03.2014. године, следом чега није избегавао радне обавезе. Дана 22.01.2014. године тужилац је поднео захтев туженом за премештај на друго радно место, са истим наводима као и у приговору, а непосредно се обраћао усмено и надређенима и жалио на здравствене проблеме, због којих не може непрекидно седети у трајању од неколико сати. По захтеву за премештај, тужилац је ургирао, а исту ургенцију је поднео и Одбору за безбедност и заштиту здравља дана 04.03.2014. године, као и Сектору за правне послове. Поводом предметног отказа синдикална организација се изјаснила и дала мишљење да тужиоца треба распоредити на друго одговарајуће место, односно да не треба да добије отказ уговора о раду.

Оспореним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе од стране тужиоца и то у виду одбијања запосленог да обавља послове на којима ради, што је утврђено чланом 12. став 12. тачка 2-4 уговора о раду. У поступку пред првостепеним судом, утврђено је из налаза и мишљења вештака, да код тужиоца постоји обољење у виду почетне

дегенеративне промене на слабинским пршљеновима, притисак на коренове и сплетове код међупршљеног диска, те оштећења сензитивних корена Л5 десно, болна стања у десном колену после операције предњег укрштеног лигамента и злоћудног кожног тумора у левој препони, те да код тужиоца постоји психолошки поремећај и реакција на тежак стрес и поремећај прилагођавања уз клаустрофобичну симптоматологију. По налазу вештака, уколико би тужилац обављао послове ... имао би тегобе са отоком леве ноге, појавом страха и психичких патњи услед клаустрофобичног синдрома који је констатован код тужиоца од стране лекара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су утврдили да је тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења основан.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, као и ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 12. став 1. Закона о раду прописано је да запослени има право, између осталог, за безбедност и заштиту живота и здравља на раду, здравствену заштиту, заштиту личног интегритета и друга права у случају болести, смањења или губитка радне способности. Одредбом члана 14. став 1. тачка 3. Закона о раду прописано је да је запослени дужан да обавести послодавца о битним околностима које утичу или би могле да утичу на обављање послова утврђених уговором о раду, а чланом 16. став 1. тачка 2. да је послодавац дужан да запосленом обезбеди услове рада и организује рад ради безбедности и заштите живота и здравља на раду, у складу са законом и другим прописима.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о раду, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови извели правилан закључак да су основани захтеви тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани. Наиме, нижестепени судови су, полазећи пре свега од исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке, те од налаза и мишљења судског вештака, правилно утврдили да није било разлога за отказ уговора о раду јер је тужилац из оправданих разлога одбио да ради и да се његово понашање не може приписати у кривицу тужиоца као запосленог, због чега нису испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду који је регулисао разлоге за отказ од стране послодавца. У поступку пред нижестепеним судовима утврђено је да се тужилац више пута обраћао туженом обавештавајући га документовано са медицинским налазима да послови ... нарушавају његово здравље, а тужени није реаговао на наведено обраћање тужиоца, а што је био дужан у смислу члана 41. став 1. тачка 7. Закона о безбедности и здрављу на раду, односно да ангажује службу медицине рада који би о наведеном дала своје мишљење или пак ценио

препоруку лекара неуропсихијатра из 2012. године, по којој тужилац није способан за рад на пословима који захтевају непрекидно седење и стајање. Осим тога, по налазу вештака, тужилац уопште није способан за обављање послова радног места ... након одстрањења меланома на нози, због чега су нижестепени судови извели правилан закључак да је тужилац из оправданих разлога одбио да обавља послове ..., те да нису испуњени законски услови прописани чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду за отказ уговора о раду тужиоца, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани.

Како није доказано да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је решењем о отказу уговора о раду стављена на терет, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили као незаконито оспорено решење туженог. Правилно је усвојен и захтев тужиоца за враћање на рад код туженог, с`обзиром да ово право припада запосленом у случају када суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос (члан 191. став 1. Закона о раду).

Наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па их овај суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић